

De ten hemel gevaren Christus

1 bidt voor ons

2 denkt aan ons

3 woont in ons

Gemeente,

Was Jezus er nog maar. Die gedachte kun je toch wel eens hebben. Was Jezus nog maar op aarde zoals toen. Dat je Hem kon zien. Dat je echt naar Hem toe kon, Zijn stem horen, Zijn wonderen zien. Dan zou het veel makkelijker zijn om te geloven. Dan zouden er misschien ook veel meer mensen geloven. Het is zo jammer dat Hij niet meer op aarde is.

Vergis u niet, vergis je niet. Om te beginnen waar zou Jezus dan moeten zijn? In Israël, In Afrika, in Amerika, in Europa. Waar zou Hij dan moeten rondwandelen? Zou Hij geen mediasensatie worden?

Maar nog wezenlijker: geloofden er nou zoveel mensen in Hem, toen Hij op aarde was. Heeft dat geholpen zodat er zovelen echt in Hem geloofden? Nee, helemaal niet. Ja, ze geloofden wel dat Hij bestond. Dat zagen ze. Maar geloven dat is nog geen geloven in. Geloven dat is nog geen toevertrouwen, geen overgave aan. Juist de mensen die Hem gezien hebben hebben Hem gekruisigd. Ze geloofden wel dat Hij bestond, dat hadden ze gezien. Maar ze geloofden niet in Hem. En daar gaat het om: geloven in, overgave aan. Uitlevering aan. Al heb je zoveel over Hem gehoord, al zou je Hem zovaak gezien hebben: heb je je overgegeven aan Hem? Heere Jezus, hier is mijn leven, hier ben Ik. Doe ermee wat U kunt en wat U wilt. Verzoenend, bekerend, heiligend. Werk in mij het kennen van mijn zonde, het vertrouwen op vergeving en de vernieuwing van mijn hart en leven. Geloof u, geloof je in Hem?

Kijk, en voor het geloof in Jezus is het zo rijk dat Hij niet meer op aarde is, is het zo'n versterking van het geloof dat Hij nu in de hemel is. Dat geeft het geloof zo'n vrijmoedigheid, zekerheid, steun. En iets daarvan moeten de discipelen ook al begrepen hebben als we lezen dat zij na Jezus' hemelvaart met blijdschap teruggaan naar Jeruzalem. Ze vinden het niet jammer meer, maar zijn enorm verblijd. Jezus is nu in de hemel. Hij werd opgenomen. Dat deed Zijn Vader. Die liet Hem weer thuiskomen. De Vader neemt Hem weer op. Daar spreekt Zijn goedkeuring uit. Want de Vader had Hem gezonden. 33 jaar eerder. Mijn Zoon, ga. Ga naar de aarde om Mijn wil te doen. En nu zegt de Vader: Mijn Zoon, kom. Kom maar. U hebt Mijn wil gedaan. U hebt Uw

werk volbracht. U mag weer terugkomen. Ik neem U weer op. Ik wil U weer bij Mij hebben. U mag weer tot Mij komen. Ik kroon U met eer en heerlijkheid. Ik stel U aan als Regeerder der wereld. Als Hoofd van Uw Kerk. En we herinneren ons van zondagavond. In Zijn vernedering zien wij de liefde van Jezus. In Zijn verhoging zien we de macht van Jezus, de rijkdom van Jezus. In Zijn lijden zien wij dat Hij wil zaligmaken tot elke prijs. In Zijn heerlijkheid zien wij dat Hij kan zaligmaken. Dat Hij wil en kan en zal zaligmaken.

1 bidt voor ons

Want Hij is in de hemel opgenomen om daar onze Voorspreker te zijn. We denken aan Romeinen 8: Die ook voor ons bidt. Daar staat alleen niet het woord wat gebruikt wordt voor mensen die bidden. Dan staat er iets van: smeken, vragen. Hier staat een woord dat betekent: het voor iemand opnemen. Afeisen. Hij is daar met Zijn offer en pleit altijd bij de Vader. I Johannes 2:1. Indien wij gezondigd hebben wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. Vader vergeef, Vader bewaar, Vader laat eens bij Mij zijn. Zo ver gaat dat! Want als ik niet bid, bid Hij voor mij. Als ik geen gevaar zie en ik mezelf overschat. Als ik geen afdwaling besef en op een kwade weg verderga. Als ik geen schuld besef en niet om vergeving bidt. Als ik mijn geheugen kwijtraak en me niet meer concentreren kan. Als ik de ziekte van Alzheimer krijg en dement wordt. Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Die altijd leeft om voor de Zijnen te bidden. Zo bidt Hij altijd.

Maar: gelovigen bidden zelf toch ook? Op het gebed van Christus schenkt God Zijn Geest en gelovigen bidden. Met smekingen, de noodkreten, de hulpvragen. Maar die zuivert Hij. Vanouds heb ik hier het voorbeeld bij gehoord van het bosje bloemen. Een kind loopt langs de weg en plukt voor moeder bloemen af. Wit en geel en blauw en veel groen. Een heel boeket. En ze geeft het aan moeder. En moeder ziet het en ziet ook dat er onkruid tussen zit. Uitgebloeide verlebte bloemen. Moeder haalt dat er zorgvuldig tussenuit en dan zet ze de bos op tafel. Prachtig.

Zo doet de Voorspraak met onze gebeden. Die zijn als een boeket, maar: er zit nogal wat tussen wat er niet tussen hoort. De inhoud: vragen die onverstandig zijn, want die leuke baan is slecht voor het geloofsleven, dat mooie huis in Limburg is slecht voor het gezinsleven, die knappe meid is de ondergang van je kerkelijk meeleven en past niet bij je karakter. Ik heb zoveel oog voor aardse dingen en ik bekijk de hemelse met aardse ogen. En andersom: er is zoveel wel belangrijk om te vragen en dat komt er nauwelijks in voor, dat vergeten wij.

En wat de houding betreft, er is nogal wat verlebt in dat boeket: wat lauw en gedachteloos zeggen we alles maar op. Wat een onzuivere motieven zitten er achter van geldingsdrang en menseneer, wat een gebrek aan vertrouwen, nee geen bloeiend gebed. En wat een lamgeslagen gebed. Zo door moedeloosheid en overstelpt, zo krachteloos, zo zwak.

Als mijn gebed voor God moest bestaan ... Als mijn gebed in zichzelf voor de Heilige moest komen... Zelfs mijn gebeden zijn geen gerechtigheden voor Hem. Ze ontvallen me. Als mijn gebed het leven met God bewaren moest zag het er slecht uit. Jezus, de Voorspraak zuivert het gebed. Hij wast het gebed in Zijn offer. Hij neemt het verkeerde eruit weg. Hij zuivert en volmaakt het gebrekkige. En zo brengt Hij mijn gebeden tot de Vader. Zo nader ik in Hem door Hem tot God en vindt ingang in Gods Vaderhart.

En het ware geloof zegt: zulk een Zaligmaker heb ik nodig. Ja, u jij ook? Zo Eén, Die ook dat voor Zijn rekening neemt. Als het leven met God hing aan de dunne draad van mijn gebedsleven zag het er slecht uit. Ik ben zo arm, dat ik zelfs niet bidden kan zoals het hoort. Maar het leven met God hangt aan de kabel van Zijn voorbidding. En die hoort de Vader altijd. Zeker weten. Want de Vader heeft Hem Zelf binnengelaten in de hemel voor Zijn troon. Toen Jezus op aarde was na Pasen heeft Hij gevraagd om in te mogen gaan. Als Voorspreker en Voorbidder. Hij heeft ahw geklopt op de hemeldeur. En de Vader heeft geroepen: binnen. Mijn Zoon wat is er? Wat wilt U vragen. Ik zal het U geven alles wat U vraagt. De hemelvaart sterkt mijn geloof dat de Vader alles zal doen wat de Zoon Hem vraagt. En de Zoon vraagt Hem: Vader, vergeef, Vader bewaar, Vader haal thuis. Wat een troost en steun voor het geloof. De Vader hoort de Zoon als Hij voor mij pleit en bidt en voorspreekt.

2 Hij denkt aan ons

Het tweede en derde nut hangen nauw samen. Dat horen we aan de woorden pand en tegenpand. Hoe wordt dat bedoeld? Nou, als volgt. Een man, een bruidegom, en een vrouw, een bruid hebben een huis gekocht in een land waar zilver is gevonden. Een paar weken voor de bruiloft gaat de bruidegom naar dat land toe om alles klaar te maken. Hij gaat weg van zijn bruid. Maar hij neemt wel wat mee van haar. Het is vroeger, dus hij neemt een foto mee van haar. Ik zal aan je denken. Ik vergeet je niet. Als hij dan in het nieuwe land is dan stuurt hij een klompje zilver naar zijn bruid. Dan weet ze: hij denkt aan mij. Hij geeft al iets van dat land aan mij. Op twee manieren laat de bruidegom blijken dat hij zijn bruid niet vergeet. Hij neemt iets mee van haar naar het vaderland en hij stuurt iets uit het vaderland naar haar. Pand en tegenpand.

Zo heeft de hemelse Bruidegom ook gedaan. Hij verlaat Zijn Bruidskerk op aarde. Maar hij neemt iets van haar mee. Iets waardoor Hij wel aan haar moet denken en zal denken. Daarbij moeten we goed voor ogen houden dat de Heere Jezus anders in de hemel teruggekomen dan dat Hij eruit gegaan is. Toen Hij de verliet was Hij God. God uit God, Licht uit Licht. Maar nu Hij in de hemel terugkeert keert Hij terug als God en mens. Het lichaam dat Hij ontvangen heeft in de maagd Maria laat Hij niet achter op aarde, maar dat lichaam brengt Hij mee de hemel in. Als God en mens keert Hij terug. Hij heeft iets van ons meegenomen. Ahw een foto: Zijn lichaam. Als Hij in de hemel naar Zichzelf kijkt, dan ziet Hij iets van ons. Een lichaam. Om ons ervan te overtuigen: Hij kan ons niet vergeten, Hij zal ons niet vergeten. Elke keer als Hij naar Zichzelf kijkt, dan wordt Hij aan ons herinnerd. Hij vergeet ons nooit.

O dat gevoel heb ik wel eens. Kan ik wel eens krijgen. Dan maak ik zoveel dingen mee, dan merk ik zo weinig van Hem, dan lijkt het net of Hij mij vergeet. Ik roep, maar Hij laat niets merken. Ik schreeuw, maar Hij antwoordt niet. Er komen erge dingen aan die dreigen, en Hij voorkomt ze niet. Dan klagen de Psalm dichters. Waarom vergeet Gij mij? Waarom o God mijn Toeverlaat, vergeet Gij mijne jammerstaat? 'k Zal tot God mijn Steenrots spreken: Waarom HEERE vergeet Gij mij? En ik voel het met de Psalm dichters mee. Maar als ik dan omhoog zie: dat Jezus met Zijn lichaam in de hemel is, dan weet ik het weer: Hij kan mij niet vergeten. Dan zou Hij Zichzelf vergeten. Hij wordt elk moment aan mij herinnert. Hij beproeft, maar Hij vergeet niet. Al is Hij in hemel en ik op aarde: Hij gedenkt mij.

Dat geeft dan ook aan dat het eigenlijk een vreemde situatie is. Dat de Bruidegom en de bruid niet bij elkaar zijn. Dat is toch als er over nadenkt een merkwaardige situatie. Want die twee horen toch bij elkaar? Dat die man in het nieuwe vaderland is en de bruid nog hier, dat is niet ideaal. Natuurlijk er is wel verbinding en contact. Met telefoon, sms'en, skypen tegenwoordig, maar het voelt toch niet ideaal. Ook al heb je als bruidegom en bruid contact met elkaar het is niet wat je graag zou willen. De bruidegom verlangt ernaar dat zijn bruid naar hem toe kan komen. En anders de bruid wel, die verlangt dat zij haar aanstaande man volgen kan en bij hem zijn.

Inderdaad: een vreemde situatie. De Bruidegom Jezus is al thuis, in het hemelse vaderland, maar zijn bruid nog niet. Zeker er is wel contact, gemeenschap, verbondenheid: in het gebed, door het Woord, aan de avondmaalstafel. En dat is rijk, daar ziet Christus naar uit. Daar kan de bruid naar uitzien, maar toch: het is maar behelpen. Maar toch gescheidenheid. Eén ding mag helder zijn: De Bruidegom verlangt er naar om de bruid weer bij Zich te hebben. De Heere Jezus verlangt

ernaar om Zijn Kerk bij Zich te hebben, tot Zich te mogen nemen. Elke dag. Hij zal Zijn bruid eens tot Zich nemen en Hij verlangt ernaar. Let er op hoe het er staat: Tot Zich nemen. Ja, dat is dan in de hemel, maar het is allereerst tot Zich. Dat Hij haar Zijn volle liefde tonen kan en uit kan gieten over haar en in haar hart. Dat Hij haar aan Zijn hart kan drukken en haar ten volle kan laten genieten van Zijn nabijheid, heerlijkheid, liefde en genade. En hoor: dat zal Hij doen. Zal. Dat belooft Hij. Vast en zeker. Heel Zijn bruid. Ook de lelijkste, de bevlekste, de zwakste, de kleinste. Elke dag wordt Hij aan haar herinnerd als Hij naar Zichzelf kijkt.

En dan is de vraag legitiem: verlangt de bruid ook naar de Bruidegom? Is dat verlangen wederzijds? Om bij Hem te zijn? Tot Hem genomen te worden? Hem te zien, te ervaren in Zijn volle liefde? Het contact is er nu wel, maar zo gedempt, zo doorkruist, zo aangevochten, zo verzwakt. Zo van afstand. Toch abnormaal als de bruid daar niet onder lijdt? Dat die er niet onder lijdt dat het contact zo gedempt is, en voor het gevoel er is en daarna weer overgaat. Zou de bruid niet verlangen dat ze echt bij de Bruidegom kon komen? Ongetemperd, met niets ertussen, de volle kracht van Zijn liefde ervaren. Welke bruid moet zich niet schamen, zo weinig uitte zien, zo weinig te verwachten?

Dat dringt wel de vraag op: zijn wij bruid van de Bruidegom? Want het is duidelijk: na verloop van tijd gaat alleen de bruid naar de bruidegom in het nieuwe vaderland. De vriendin van de bruid niet, de buurvrouw van de bruid niet, alleen de bruid. Wie geen bruid is, niet bij de bruid hoort, die zal ook niet komen daar waar de Bruidegom is, die zal buiten moeten blijven. Maar even zeker is het: de bruid zal mee mogen.

3 Hij woont in ons

En als tegenpand zendt Hij Zijn Geest. We zagen dat in het voorbeeld. De bruidegom heeft iets van zijn bruid meegenomen naar het vaderland, en hij zendt iets uit het vaderland naar zijn bruid. Zo heeft Jezus ook gedaan. Want toen Hij in de hemel was aangekomen, heeft Hij iets uit de hemel teruggezonden naar Zijn bruid. De Heilige Geest. Het is u nut dat Ik wegga zei Jezus. Waarom? Wel toen Jezus op aarde was kon Hij maar op één plaats tegelijk zijn. Want Hij was echt Mens, had een echt menselijk lichaam en dat kan maar op één plaats tegelijk zijn. Maar Zijn Geest kan in alle harten van alle gelovigen tegelijk zijn. Pand: er is iets van ons in de hemel. Tegenpand: er is iets van de hemel in ons: Zijn Geest. Het ligt vast aan allebei de kanten. In de hemel hebben we al iets van ons. Op aarde hebben we al iets van de hemel.

En de Heilige Geest is niet een willekeurig geschenk. Nee, die ene zilverklomp gaf aan: hiervan is in dit land nog veel meer. Die ene

zilverklomp liet iets zien van dat land zelf. Een eersteling. De Heilige Geest is een eersteling van het hemelse vaderland. De Heilige Geest schenkt liefde, vreugde, heiligheid. Dat geeft Christus in je hart: liefde tot Hem en tot de Vader en tot Zijn Naam en eer. Vreugde in God en in Zijn heil. Heiligheid, verlangen Hem te dienen en de zonde te haten. Dat schenkt Hij aan al Zijn bruid. Ook aan u? Liefde, vreugde, heiligheid. Al is het er maar iets van. Dan zegt het woord tegenpand; Nu, daar is in de hemel nog veel meer van. Nog veel meer liefde, vreugde en heiligheid. Dit is nog maar de eersteling, de garantie dat er nog veel meer wacht en hier is. En dat garandeert dat heel de hemel ons gegeven zal worden. Want in de Geest krijgen we al iets van de hemel in ons leven. Liefde, heiligheid, vreugde in God. Weliswaar van alles nog maar een beetje. De liefde is lang niet volmaakt, de heiligheid ook niet en zelfs het verlangen naar heiligheid niet. En de vreugde in God is vaak getemperd. Het is er maar iets van. Maar dat iets wel een pand, een voorschot, een garantie dat het volle ook zal komen. Dat Hij heel de hemel eens schenken zal. Een volheid van liefde, van heiligheid en van vreugde. Zeker weten. Het beginsel geeft garantie van de volheid. Wie ook het beginsel niet heeft, zal ook de volheid niet ontvangen. Wie hier de Geest niet heeft, die zal ook de hemel niet beerven.

En door die Geest zoeken wij de dingen die boven zijn. Ook dat moeten we goed opvatten. Want je zou denken: dat betekent dat je veel aan de hemelse dingen moet denken. Nou, dat is ook zo, alleen dat wordt hier niet bedoeld. Dat zoeken wil hier zeggen: bedenken. Op steunen. Op afgaan. Op letten. Hoe dat zit? Nou als volgt. Het is maar waar je op let. Voor de branding liggen schepen. Mooie en grote, kleine en lelijke, gehavende. Als je zou moeten kiezen zou je kijken naar het mooiste en grootste schip: mooi groot zeilschip. Want kijk eens, dat kleine gammele bootje, dat slingert met de golven, dat is gehavend en leeg. Maar; kijk nou eens niet hoe het op zee is, maar kijk eens hoe op het strand is. Daar zie ik een enorme paal staan. Vast in de grond. En aan dat paal een kabel stevig en dik die vastzit aan dat gammele bootje. En er staat een man bij die elk moment aan touw kan trekken en het bootje door de branding heen aan wal halen. Maar dat hebben die ander boten niet: die mooie zeilschepen en die grote roeiboten hebben aan het strand geen paal. Geen kabel. Niemand die eraan trekken kan. Die zullen allemaal de zee opdrijven en blijven dobberen tot ze zinken in de golven.

Kijk, waar let je op? Waar steun je op? Zie je op de dingen die beneden zijn, op aarde zijn? Dan kies je zo snel voor een mooi leven, een groots leven. Dan ben je zo moedeloos: och, dat bootje van mij is zo leeg en zo gammel. Mijn geestelijk leven is zo zwak, zo lek, zo gehavend en geschonden. Blijft het wel drijven? En die aanvechting: Is het wel

echt? Is het wel waar? Houdt het wel stand. Maar: de heilige Geest leert me zoeken de dingen die boven zijn. Hoe het er in de hemel voorstaat op het strand. Daar is Jezus. Hij heeft mijn scheepje vastgelegd voor de troon van God. Hij is daar om voor mij te bidden, om mij tot Zich te nemen. Als ik daarop let is het uitstekend. Kan niet beter en vaster en hechter zijn. Geen twijfel mogelijk. Hij haalt me binnen, Hij brengt me aan land. En al die mooie boten, grootse schepen, och, ze hebben geen houvast in de hemel. Ze hebben geen lijn naar het strand. Ze zullen wegdrijven. In de branding omslaan en teruggeworpen worden. Maar als mijn scheepje vastligt aan Jezus. En hoe gammeler mijn scheepje is, hoe meer ik Hem aanroep, hoe meer ik het in Hem zoek. Als ik daarop let dan kan ik zeggen: het gaat beroerd slecht, maar het is uitstekend. Ik voel me hopeloos, maar ik ben vol goed moed. Zoek de dingen die boven zijn. Waar mijn Bruidegom is, Die voor mij bidt, Die mij niet vergeet, Die mij tot Zich nemen zal. Ik ben droevig, doch altijd blijde, twijfelmoedig, maar niet mismoedig, verdrukt, maar niet benauwd, arm, doch velen rijk makende, als niets hebbende, en nochtans alles bezittende. Ziende op Hem, Die bij de Vader is, voor mij bidt, mij plaats bereidt en mij vasthoudt. Amen